

nhìn theo nàng đi khuất rồi mới quay vào phòng.

Vừa đúng giờ hẹn với Kira. Từ máy truyền tin vọng ra tiếng nói trong trẻo quen thuộc của nàng. Nàng chào tôi và xin lỗi là không thể cho tôi giáp mặt được vì đang bị KGB bám sát. Tôi bèn nói:

— Faben sắp đến lữ quán Quốc gia để gặp Lólô.

Nàng đáp:

— Em biết tin rồi. Anh phải tìm cách thuyết phục ông ta trở về, nếu ông ta từ chối anh sẽ được toàn quyền định liệu

— Cô gái đưa anh từ phi trường là nhân viên của em phải không?

— Phải. Nàng thuộc thành phần tin cậy.

-- Yêu cầu em cho biết lộ trình xuất-nhập.

— Chúng mình sẽ rút lui bằng con đường số 3.

Con đường số 3 là con đường nào? Thú thật tôi mới nghe Kira nhắc đến con đường số 3 là hoặc này lần thứ nhất. Điều này đáng làm tôi ngạc nhiên. Song tôi không ngạc nhiên. Nếu cần ngạc nhiên, tôi đã ngạc nhiên tại sao Kira dùng hai tiếng «chúng mình». Vì theo chương trình đã được bà Côrin sắp xếp với sự thỏa thuận của C.I.A., Kira chỉ cung cấp tin tức cần thiết và phương tiện tẩu thoát cho tôi còn nàng phải ở lại. Như vậy có nghĩa là Kira cùng rời Liên xô với tôi. Có nàng một bên, tôi chẳng phải quan tâm đến lộ trình xuất-nhập nữa. Con đường số 3 hay là con đường chạy

thăng xuống âm phủ để trở nên vô nghĩa đối với tôi.

Vi vậy, sau khi nàng nói tôi chỉ trơ tráo, không hỏi thêm chi tiết. Dầu muốn hỏi cũng vô ích vì tôi chưa kịp đáp nàng đã tiếp theo một hơi dài:

— Cô gái mà anh nghĩ là nhân viên KGB sẽ lái một chiếc cam-nhông đến đường hẻm sau khách sạn, dầu lại chờ anh. Loại cam-nhông chở hàng. Khi thấy anh, nàng sẽ mở đèn hiệu. Nàng sẽ chờ anh suốt đêm nay.

— Còn em?

— Em sẽ đến sau, vì...

Nàng ngưng bật.

Tôi hỏi dồn:

— Kira, Kira, em làm sao thế?

Giọng nàng trở nên run run và cắt gượng:

— Ngọn đèn an toàn trước cửa sổ phòng em vừa tắt. Nghĩa là nhân viên KGB đã phăng ra trụ sở phát tuyến bí mật của em.

— Em hãy cố thoát thân và đến lữ quán Quốc gia.

— Vâng... vâng... anh đợi em nhé... Trời ơi, không kịp rồi, họ đã lên đến lầu em, họ đã đứng chân trước phòng em, chào anh, chào anh...

Tôi nghe những tiếng động khác thường trong máy truyền tin. Rồi có tiếng rề rề. Rồi hoàn toàn im lặng. Kira đã hủy bộ máy R-9.

Tôi ngồi yên một phút. Lòng tôi trở nên bình thản hơn bao giờ hết. Tôi vươn vai, hút không khí vào đây buồng phổi, rồi lấy dao nhíp trong túi ra, nạy nắp máy truyền tin xem xét. Tôi đoán không sai...

Tôi làm bầm một mình ;

— Giới thật !

Rồi tôi ném cái hộp sắt điện tử xuống gầm giường. Tôi đã khám phá ra những điều cần biết. Giờ đây tôi phải hành động.

Tôi mở cửa phòng, tiến ra hành lang. Giờ này là giờ ngủ của lũ quán. Chắc chắn là lũ quán có nhân viên mật vụ canh gác nhưng tôi không sợ. Nói đúng hơn, tôi không cần.

Trong chốc lát tôi đã đến gần phòng Lolô. Tôi nhắc thấy một gã đàn ông cao lớn, đội mũ dạ vành to xùm xụp, tay thọc túi quần, miệng phì phèo thuốc lá đang đi đi, lại lại, ra về sốt ruột. Hắn quay lưng lại phía tôi. Tôi có thói quen quán tử Tàu, ấy là trong bất cứ trường hợp nào cũng không đánh lên đối phương. Hướng hồ gã nhân viên KGB này chỉ có bộ vỏ không lồ đất sét.

Tôi cất tiếng gọi hắn. Chắc hắn đã qua lớp huấn luyện tác xạ trung cấp KGB nên có phản ứng nhậm lệ và khôn ngoan. Hắn xây người 60 độ, vừa đủ để liếc nhìn phía sau trong khi bàn tay hắn luồn vào trong áo vét-tông. Tôi đã biết nhân viên KGB

trong thời gian gần đây, được trang bị một loại súng ngắn, kiểu trái khế, trong hạo hạo như súng Detective Special của mật vụ viên F.B.I. Đặc điểm của khẩu Detective Special là nòng ngắn ngắn, mình súng lại mỏng và gọn, đeo dưới nách không bị cộm, rút ra lại nhanh. Cơ sở biến chế của KGB đã cải tiến loại súng lục Detective Special, và nhất là cải tiến bao đeo súng dưới nách nên nó đã trở thành một vũ khí cận vệ chiến vô cùng đặc lực. Tâm bắn của nó không được xa song rất trúng và không giật lùi.

Trong phần mười giây đồng hồ khẩu súng đã tuột vào tay gã nhân viên KGB. Nhưng tôi đã tiến lên chộp lấy cổ tay hắn, bẻ tẹo sang bên. Hắn rú lên một tiếng nhỏ, tôi quạt luôn a-tê-mi vào yết hầu. Hắn ngã chúi vào tường. Tôi lượm khẩu súng lên bỏ vào túi.

Tôi ung dung mở cửa phòng, lời xác chết nóng hổi của gã nhân viên KGB xối số vào, xô đập xuống sàn nhà.

Một người đàn ông trung niên đang ôm Lolô nằm trên giường. Lolô đẩy hắn ra và kêu lên :

— Trời ơi !

Tôi đứng chổng nạnh giữa nhà, giọng bình thản :

— Chào bác sĩ Faben.

Người mà tôi gọi là Faben hoảng hốt ngồi dậy. Dĩ nhiên, hắn không có mảnh vải nào trên người, và Lolô cũng trần như nhộng. Song cả hai không

hề thẹn thùng. Cặp mắt mở rộng của họ chứng tỏ rằng họ đang kinh hãi. Và lại, họ không có lý do nào để thẹn thùng. Dầu sao họ cũng là vợ chồng. Vợ chồng làm tình với nhau trong phòng kín là chuyện thông thường, phương chi họ sống xa nhau từ lâu và đêm nay là đêm tái hợp. Kể đáng thẹn thùng là tôi. Vì tôi đã đột nhập vào phòng riêng của họ một cách trắng trợn và lỗ mãng.

Tôi chỉ mỉm cười nhìn Faben.

Hắn chẳng có nét nào đẹp trai trên mặt cũng như trên thân hình. Ngực hắn thuộc loại lép kẹp, nghĩa là loại ngực của những người quanh năm ở trong phòng giấy, không hề biết đến khí trời thoải mái của sân vận động. Đàn bà con gái thấy bộ ngực Omega ấy đều phải thở dài một cách chán chường.

Nhưng đem so với vòng bụng thì bộ ngực cũng chưa đáng chê. Vì, chào ôi, thùng nước lèo của Faben không thua kém thùng nước lèo của đồng chí lãnh tụ Cút-Sếp. Phải là phụ nữ can trường bậc nhất Lólô mới có thể làm tình với cái khối mỡ bầy nhầy như Faben...

Bộ ngực và cái bụng đã chán, diện mạo hắn còn chán hơn nữa. Theo tướng pháp Á đông, người có tướng ngũ.lộ, nghĩa là mắt, mũi, tai, môi, và yết hầu đều lộ là xấu. Mắt hắn rất sáng song lại lồi ra ngoài, nghĩa là hắn không thọ. Yết hầu nhọn hoắt, môi vênh cũng là điềm báo hiệu chết

non. Trán hắn cũng không lấy gì làm rộng. Hắn không phải là người kém học nhưng cũng khó thể là một nhà bác học siêu phàm. Vậy mà hắn là Faben..

Faben... khối óc lồi lạc trong lãnh vực chiến tranh hóa học và vi trùng. Faben... cái mỏ kim cương mà Liên xô vừa chiếm đoạt được trong tay Tây phương. Faben. «chồng» của giai nhân Lólô.

Bà Corin nói rằng Faben tuy giả nhưng vẫn có duyên thầm. Tôi ráng tìm trên mặt hắn một chút «duyên thầm» nào để khỏi thất vọng. Song tôi đã hoàn toàn thất vọng. Cái được gọi là «duyên thầm» chỉ có thật trong trí tưởng tượng của bà Corin.

Nó cho đúng, tôi đã được coi chân dung của Faben. Tuy nhiên, trong hình, hắn không đến nổi tệ như ở ngoài. Giới bác học vốn xấu trai — vì trên thực tế, rất ít thiên tài khôi ngô như bác sĩ hỏa tiễn Von Braur — Faben đã quá tuổi thành niên tất phải xấu trai, nhưng Faben đang ngồi trước mặt tôi lại xấu một cách kinh khủng. Nếu hắn sang Việt nam, quá bộ đến thăm các ổ nhện ở đường Tự Do và Nguyễn Huệ, chắc chắn «chị em ta» phải đòi trả tiền gấp đôi.

Tôi định mỉm cười thật vui vẻ và thân thiện để trấn an Faben. Nhưng nụ cười bỗng tắt ngấm. Môi và miệng tôi không chịu tuân lệnh «cười» của

thần kinh hệ nữa.

Faben khua chân xương giương. Hấn vẫn ngậm miệng hột thị. Tôi ném cái quần cho hấn. Lolo khoác áo ngủ vào người (xin thừa, đây là loại áo ngủ mỏng như giấy bóng của vũ nữ thoát y) rồi hỏi :

— Dôn, anh làm gì thế ?

Nghe nàng hỏi, tôi chợt nhớ tên tôi là Dôn. Dôn đối với tinh báo Mỹ và C.I.A. Và Bera đối với KGB. Faben trợn tròn mắt hỏi Lolô :

— Em cũng quen người này ư ?

Nàng ưỡn ngực :

— Dĩ nhiên. Vì y là nhân viên đặc biệt của C.I.A.

Dường như Lolô cố tình ưỡn ngực cho tôi dễ ý đến bộ ngực đồ sộ, biểu tượng sự đậm dăng của nàng. Cái áo ngủ màu pát ten rất hợp với ánh đèn vàng trong phòng đã tôn cao đôi nhũ hoa nhọn và cứng, và cặp chân dài, thật dài, còn dài hơn loại «trường túc bất chi lao» nữa. Qua làn vải tuyền mỏng, tôi thấy rõ hai nốt ruồi, một đỏ, một đen, đóng đỏ trên núm nhũ hoa. Hai nốt ruồi dị trưng này, tôi đã từng thấy trong khi núp trong tủ áo phòng nàng tại Nữ ược.

Nhưng cử chỉ gợi tình của Lolô đã thất bại. Tôi vẫn đứng đưng như thể đứng trước bức tượng đá. Kề ra, đứng trước bức tượng đá mỹ nhân tôi

cũng đã xúc động. Sở dĩ tôi lạnh như băng tuyết là vì đầu óc tôi vẫn chưa rũ bỏ được hết những bản khoán về lão già bác học Faben.

Lolô vẫn tiếp tục ưỡn ngực, và như thể sợ tôi quá cận thị nàng đã có nhã ý tiến lại gần tôi hơn và mở toang hai vạt áo ngủ mỏng tanh cho tôi «rửa mắt». Lolô trạc 34,35 tuổi, một số đàn ông thiếu kinh nghiệm trường đời thường cho rằng đàn bà trên 30 là đàn bà già, thật ra đó là quan niệm nông cạn và sai lầm vì từ 30 trở lên mới nảy nở toàn vẹn được cơ thể, và năng lực yêu đương. Theo kinh nghiệm của tôi, tuổi 35 là tuổi sung sức nhất của giống cái. Con gái 18,20 có thể ví với đóa hoa nhưng lại là đóa hoa còn khép nụ, chưa có hương thơm, nếu dễ ngấm nghĩa như một tác phẩm nghệ thuật thì được, còn dễ thương thức thì không được. Vì đàn bà trên 30 không còn là đóa hoa thơ mộng và e lệ trên cành nữa, mà đã trở thành trái cây chín mọng, ngấm nghĩa cũng đẹp, vượt ve lại thích thú hơn nhiều, và nhất là bóc ra dễ thương thức thị những con ti, con vị vô cùng khó tính cũng phải say mê...

Bộ ngực vĩ đại của Lolô là hai trái chín đang lủng la lủng lẳng trước mắt tôi. Lẽ ra tôi phải đàn mắt vào siêu phẩm ấy. Ngược lại, tôi vẫn nhìn Faben.

Hấn đã mặc xong quần áo, và lời nói của

hắn có vẻ gay gắt hơn :

— Y là nhân viên đặc biệt của C.I.A. ? Đây là Mạc tư khoa, em mơ ngủ hả ? Nhân viên C.I.A. hay là KGB ?

Lolo đáp :

— C.I.A.

— Của Mỹ.

— Vàng, của Mỹ. Y từ Mỹ đến.

— Cùng chuyến phi cơ với em ?

— Không. Y đến đây bằng cách nào, em không biết. Nhưng trước khi em lên đường, y đã đến nhà em tại Nữ ưóc, và đặt điều kiện. Y nói rằng điều kiện để em được qua thăm Liên xô là em phải thuyết phục cho anh hồi hương.

Faben đề môi :

— Thuyết phục cho anh hồi hương ? Hừ, họ tưởng anh là con nít hả ?

Hắn quay về phía tôi :

— Tôi nói thẳng ông biết, ông đừng thuyết phục vô ích, tôi đã quyết tâm ở lại Liên xô.

Tôi đáp ngay :

— Tôi cũng đã quyết tâm sang tận đây để mang ông về.

— Hừ... mang tôi về... Trừ phi ông bắt tội, trói bỏ trong rọ và chở ra khỏi biên giới... Giả thuyết này khó thể thành tựu, vì ông chưa ra khỏi khách sạn này thì đã lọt vào tay KGB. Và lại, tôi

chỉ la lên một tiếng là nhân viên khách sạn sẽ áp vào. Ông sẽ bị công tay trong nháy mắt, và bị lôi đi sên sịch. Họ sẽ đem ông xuống hầm khám đường Lubiänka. Những ai đã đến Lubiänka đều không có hy vọng trở về.

— Vậy ông la lên đi. Ông nên la lớn vì ngoài hành lang vắng tanh, vắng ngắt.

— Ông không phải dọa. Tôi không la lên vì đầu sao tôi cũng là nhà tri thức. Tôi không muốn một người can đảm như ông bị mai một. Ông và tôi ở hai chiến tuyến khác nhau song tôi vẫn khâm phục ông là người can đảm, vô cùng can đảm. Chỉ có những nhân viên gián điệp can đảm phi thường mới dám hoạt động trên lãnh thổ số viết. Vì khâm phục ông, tôi không muốn ông bị bắt. Ông đang còn thời giờ suy nghĩ và thoát thân. Tôi xin cam đoan là không báo cáo với KGB về ông.

Tôi cười :

— Ông sẽ giải thích cách nào về vụ nhân viên KGB gác phòng ông bị giết chết bằng nhu đạo ?

Faben nhún vai :

— Thiếu gì cách. Thôi, ông đi đi. Viên giám đốc KGB Mạc tư Khoa có thể đến đây tìm tôi.

— Cách đây 15 phút hắn đã đến rồi.

— Phải, hắn đến đây để thảo luận với Lolo về trường hợp của nàng. Nàng phải cam kết với hắn là không trở về Mỹ nữa mới được hắn

cho phép gặp tôi.

Tôi vẫn cười :

— Viên giám đốc KGB Mạc tư khoa đến đây càng vui chứ sao ? Và tôi sẽ giết thêm được một nhân vật mật vụ sô viết cao cấp nữa.

— Ông đừng nói bậy. Ông đi đi.

— Tôi chỉ rời khỏi phòng này với một điều kiện.

— Vàng, tôi xin chấp thuận mọi điều kiện của ông.

— Điều kiện là ông cùng đi với tôi.

— Trời ơi, đó là điều kiện duy nhất mà tôi không thể chấp thuận được.

— Vậy tôi phải dùng áp lực.

— Ông đánh đập tôi, hăm giết tôi phải không ? Ông ơi, tôi không nao núng đâu. Ông không dám dùng sức mạnh vì sợ tôi bị thương tích. Thân thể tôi, khối óc tôi là cái mỏ vàng, ông phải bảo vệ triệt để...

Tôi ngắt lời Faben một cách tàn nhẫn :

— Cấp trên của tôi đã ra chỉ thị rõ rệt : nếu ông thỏa thuận thì họ tống ông an toàn ra khỏi Liên xô ; ngược bằng ông không thỏa thuận thì phải hạ sát ông ngay tại chỗ. Không được ăn thì đập đổ, ông hiểu chưa ? Nếu không đưa được ông về, chúng tôi phải giết ông để cái mỏ vàng của ông không lọt vào tay xử dụng của KGB...

Faben hơi rùng mình. Tôi tiếp theo giọng chất chúa :

— Ông chưa nên mừng vội. Tôi giết ông song không giết người yêu của ông. Nàng đẹp như tiên nga thế này, nàng chết thật uổng, phải không ông ? Tôi sẽ để cho nàng sống. Chết xuống âm phủ ông cũng không nhắm mắt vì ông ơi, ông là vô địch về ghen...

Faben rên rỉ :

— Im đi, yêu cầu ông im đi, tôi không muốn nghe ông nói nữa.

Tôi gằn giọng :

— Ông thêm sống, ông chưa thích chết hả ? Được, nhưng ngược lại, tôi phải giết Lolô. Còn ông tôi phải đánh átêmi cho ông mê man rồi nhét vào cốp xe hơi.

— Ông là kẻ khát máu...

— Ha... ha... thiên hạ chửi tôi đã nhiều song chưa ai chửi tôi là « kẻ khát máu ». Vàng « kẻ khát máu » xin cảm ơn bác sĩ Faben. Bác sĩ chỉ có 3 phút để quyết định.

Faben vùng vằng :

— 3 phút chứ 3 năm nữa, tôi cũng không thay đổi ý kiến.

Lolô nắm cánh tay Faben, giọng ai oán :

— Nghĩa là anh muốn em chết ?

Faben giật bắn người :

— Bây nào, anh muốn em chết bao giờ ?
 — Anh từ chối, ông Dôn sẽ giết em.
 — Hẳn nói xạo Hẳn không dám đụng tới em đâu.

— Em biết là ông Dôn không xạo. Vì ngoài ông Dôn, em còn được gặp một số nhân vật chỉ huy C.I.A. Họ cố mời anh về, nếu anh không về, họ giết anh đã đành, họ còn giết cả em nữa.

— Họ đã nói rõ với em như thế ?

— Vâng.

— Và em cũng đã nhận lời ?

— Vâng.

Faben thở dài :

— Chết rồi. Chết anh rồi. Em đã bị C.I.A. gài bẫy.

Lóló hỏi giọng ngây thơ (mặc dầu nàng đã 34, 35 cái xuân xanh) :

— Họ đã gài bẫy em ra sao ?

Faben tiếp tục thở dài :

— Em bị họ lường gạt mà không biết. Họ bằng lòng cho em xuất ngoại với điều kiện em thuyết phục anh về, nhưng kỳ thật là bắt buộc anh về, vì nếu anh không về, cả anh lẫn em đều bị giết. Người mà em gọi là ông Dôn chỉ là tên đao thủ phủ được C.I.A. phái theo em để thi hành án lệnh.

— Chẳng qua vì em ngu dại. Nhưng anh ơi,

em ngu dại vì em yêu anh. Yêu anh nên em không cần suy tính hơn thiệt... Anh nghe lời em mà về đi.

— Về hả ? Không khi nào...

— Anh đi không quan tâm đến mạng sống của em thì em còn hy vọng gì nữa ? (Nàng mở toang ngực ra, nung nẩy trước mặt tôi) Đây, ngực tôi đây, xin ông cho một phát đạn...

Faben gạt nàng ra :

— Em không nên tuyệt vọng một cách dễ dàng như vậy. Chúng ta sẽ sống bên nhau trong hạnh phúc. Tên đao phủ Dôn sẽ không dám giết chúng ta, vì...

Lóló cướp lời :

— Thôi, anh ơi, em khuyên anh, em lay anh, anh đừng nghĩ đến cầu cứu với KGB nữa. Vì người Mỹ đã nói dứt khoát là trong trường hợp Dôn không đưa được anh về thì gia đình em sẽ bị liên lụy.

— Gia đình em ? Em có còn người thân nào nữa đâu ?

— Còn. Hầu hết đều sinh sống ở Tây Đức ?

— Như vậy họ còn hung bạo hơn cả bọn phát xít nữa.

— Anh nói đúng. Và nếu họ chỉ dọa giết gia đình em mà thôi thì chẳng nói làm gì, đảng này họ còn nấn tâm dọa giết cả gia đình anh nữa...

— Mẹ anh và em gái anh ?

— Vâng. Họ nói em gái anh còn trẻ nên sẽ được ăn một viên đạn vào gáy, và công an sẽ đổ tội cho bạn du dương. Còn bà cụ đã trọng tuổi nên họ cho hưởng biện pháp khoan hồng, nghĩa là chỉ bị bắt giam.

Mắt đục ngầu, Faben quay sang tôi, giọng căm hờn :

— Lólô nói đúng hay sai ?

Tôi nhún vai :

— Đùng.

— Nghĩa là các ông sẽ tàn sát hai gia đình vô tội nếu chúng tôi không chịu trở về ?

— Vâng.

Faben ngồi xuống ghế, tay bóp trán, ra vẻ nghĩ ngợi. Tôi liếc nhìn Lólô. Nàng đang mặc quần áo. Vừa mặc, nàng vừa liếc nhìn tôi. Luồng mắt nàng sáng loáng như lưỡi dao thợ cạo. Tôi có cảm giác như da thịt tôi đang bị cứa chảy máu. Nàng mỉm với tôi một nụ cười đồng lõa.

Faben vụt đứng dậy :

— Thôi được, ông muốn đưa tôi đi đâu tùy ý.

Tôi bắt tay hắn để tỏ tình thân thiện. Song hắn đã rút tay lại, giọng ngao ngán :

— Tôi không thể bắt tay những kẻ sát nhân.

Tôi cất tiếng ha ha.

Nhưng tôi phải ngậm ngay miệng, xương

sống ớn lạnh. Vì sau lưng tôi cũng có một tiếng cười ha ha ngạo nghễ.

Tiếng cười kèm theo tiếng viên đạn nhảy vào nòng súng.

